

Arrest

**nr. 34 167 van 16 november 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 21 september 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2009 tot weigering van de afgifte van een visum, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 augustus 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2009, en de beschikking van 28 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 9 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2004 dient verzoeker die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, bij het Belgisch consulaat-generaal te Shanghai een aanvraag in voor een studentenvisum.

Op 18 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van visum.

Op 8 mei 2009 verleent het Vlaams subsidieagentschap voor Werk en Sociale economie, Dienst Migratie, aan het restaurant C.P. in Sint-Truiden de vergunning tot tewerkstelling van een werknemer

van vreemde nationaliteit, meer bepaald verzoeker, voor de periode van 11 mei 2009 tot 10 mei 2010. Aan verzoeker mag een arbeidskaart B worden afgeleverd.

Op 11 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) als werknemer.

Op 13 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van visum. Dit is de bestreden beslissing.

"Commentaar:

Het recht op arbeid geeft geen recht op verblijf in België. De betrokkene heeft reeds in 2004 een aanvraag ingediend op basis van studies. Deze aanvraag werd geweigerd. Betrokkene legt tegenstrijdige verklaringen af in vergelijking met de visumaanvraag uit 2004. Zo beweert hij zijn werkgeefster Q. X. pas in 2008 ontmoet te hebben, terwijl hij in 2004 haar voorstelde als zijn tante en zij zich garant gesteld had voor hem. Bovendien meldt de ambassade, na verificatie, dat het voorgelegde 'occupational qualification certificate' onbekend is en dat het restaurant waar betrokkene zou gaan werken niet op de hoogte is van zijn komst.

Het feit dat hij 5 jaar na zijn eerste aanvraag opnieuw naar België wenst te komen, nu op basis van de arbeidsvergunning doet vermoeden dat hij de tewerkstelling aanwendt om een definitieve verblijfsvergunning te krijgen. De betrokkene probeert dus de procedure van tewerkstelling te misbruiken. Gezien de gegeven informatie kunnen wij niet overgaan tot het afleveren van een visum D.

(...)

Art.9 en 13 van de wet van 15/12/1980"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"M.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519),

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering — gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De bestreden beslissing is gebaseerd op een verkeerde interpretatie van de feiten door de Minister.

Mevrouw Q. heeft zich inderdaad in 2004 garant gesteld voor verzoeker. Zij is niet de "tante", doch kent wel de moeder van verzoeker. Het woord "tante" is een traditionele eerbiedige aanspreektitel voor vrienden/kennissen van de ouders van verzoeker.

Verzoeker heeft Mevr. Q. inderdaad slechts ontmoet via computer (internet — videoconferentie via webcam).

De Minister laat gelden: "bovendien meldt de ambassade, na verificatie, dat het voorgelegde "occupational qualification certificate" onbekend is en dat het restaurant waar betrokkene zou gaan werken niet op de hoogte is van zijn komst."

Verzoeker weet niet waar de Minister / de ambassade zich baseert om tot deze bewering te komen. Deze bewering is niet correct.

Verzoeker ontkent formeel dat hij de tewerkstelling aanwendt om een definitieve verblijfsvergunning te krijgen. Verzoeker probeert niet de procedure van tewerkstelling te misbruiken.

Verzoeker vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS.

Verzoeker heeft geen kennis van het administratief dossier op basis waarvan de beslissing werd genomen;

Aldus wordt eveneens het redelijkheidsbeginsel geschonden. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt, zie Mast, o.c, p. 54.

De minister kan geen ernstige en redelijke argumenten aanhalen om het visum aan verzoeker te weigeren.

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Minister en zelfs onjuist.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden,

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel;

daar waar de visumaanvraag, D wordt geweigerd;

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering -en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering- gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Verzoekers vage beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de motivering van de beslissing. Bij de vorige visumaanvraag van verzoeker werd mevrouw Q. als garant aangebracht. Uit het advies van de ambassade blijkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn visumaanvraag van 2004 en zijn huidige visumaanvraag, hij verklaarde dat hij mevrouw Q. pas leerde kennen in 2008 en dat het niet juist was dat hij in 2004 gezegd had dat het zijn tante was. Rekening houdende hiermee heeft de gemachtigde van de minister in de beslissing geheel terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt in vergelijking met de visumaanvraag van 2004. Ook werd terecht gesteld dat de ambassade meldt dat het "occupational qualification certificate" onbekend is en dat het restaurant waar betrokkene zou gaan werken niet op de hoogte is van zijn komst, gelet op de uitdrukkelijke mededeling door de ambassade na verificatie die zich in het administratief dossier bevindt. Deze adviezen van de ambassade maken deel uit van het administratief dossier. Verzoekers beschouwingen missen elke grondslag en kunnen geen afbreuk doen aan de duidelijke motieven van de bestreden beslissing, die terecht genomen werd.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat verzoeker kritiek uit op feitelijke vaststellingen, en dat deze beschouwingen dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing omdat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen en niet de opportuniteit van de beslissing onderzoekt. Verwerende partij verwijst hiervoor naar vaste rechtspraak van de Raad.

Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de minister geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, gelet op de gegevens waarover de gemachtigde beschikte op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing, het visum aan verzoeker heeft geweigerd.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat het vermoeden rijst dat hij de tewerkstelling aanwendt om een definitieve verblijfsvergunning te krijgen, zodat hij de procedure van tewerkstelling misbruikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing steunt op een verkeerde interpretatie van de feiten: mevrouw Q. heeft zich in 2004 inderdaad garant gesteld voor verzoeker en verzoeker heeft haar slechts ontmoet via computer en internet.

Met deze andere interpretatie van de feiten slaagt verzoeker er echter niet in om het motief *“Zo beweert hij zijn werkgeefster Q. X. pas in 2008 ontmoet te hebben, terwijl hij in 2004 haar voorstelde als zijn tante en zij zich garant gesteld had voor hem.”* te ontkrachten.

Verzoeker stelt dat hij niet op de hoogte is van de verificatie door de ambassade van zijn “occupational qualification certificate” en van de verificatie van zijn komst naar het restaurant.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zich daarin een document bevindt van het Consulaat-generaal van België te Shanghai van 24 juli 2009 dat vermeldt: *“Verificatie bij het restaurant waar hij verklaard heeft te werken: hij is er onbekend. Verificatie van het ‘occupational qualification certificate’ op de website: onbekend”* (eigen vertaling).

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat “Amba” (bedoeld wordt de diplomatieke post te Shanghai) het Chinese “Occupational qualification certificate” van verzoeker heeft onderzocht en vastgesteld dat dit onbekend is.

Uit de stukken van het dossier blijkt tevens dat verzoeker tijdens zijn interview bij het consulaat-generaal van België te Shanghai verklaarde te werken als kok in een restaurant te Wenzhou in China waarvan hij het telefoonnummer opgaf. Uit de stukken van het dossier blijkt dat “Amba” dit is nagegaan en dat verzoeker er niet gekend is. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, blijkt uit de stukken van het dossier dat er contact werd opgenomen met het restaurant in China waar verzoeker beweerde als kok te werken maar dat hij daar onbekend was.

De vaststelling van de gemachtigde van de minister en het motief in de bestreden beslissing *“Bovendien meldt de ambassade, na verificatie, dat het voorgelegde ‘occupational qualification certificate’ onbekend is en dat het restaurant waar betrokkene zou gaan werken niet op de hoogte is van zijn komst.”* is bijgevolg in overeenstemming met de stukken van het dossier. Verzoeker kon inzage vragen in dit dossier, minstens in de loop van de procedure bij de Raad, waarna hij eventueel ter zitting van 9 november 2009 zijn opmerkingen kon doen gelden. Dit is niet gebeurd.

De formele ontkenning van verzoeker in het verzoekschrift dat hij de tewerkstelling aanwendt om een verblijfsvergunning te verkrijgen en zo misbruik zou maken van de procedure, is een bewering van verzoeker die niet meebrengt dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven.

Verzoeker voert aan dat hij geen kennis heeft van het administratief dossier. De Raad merkt op dat verzoeker inzage kon vragen van het dossier, ook tijdens de procedure voor de Raad.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding die steunt op de stukken van het administratief dossier tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET